ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (πρώτο τμήμα) της 26ης Νοεμβρίου 1996 *

Στην υπόθεση Τ-226/95,

Hedwig Kuchlenz-Winter, διαζευγμένη σύζυγος πρώην υπαλλήλου του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, κάτοικος Kehlen (Λουξεμβούργο), εκπροσωπούμενη από τον Dieter Rogalla, δικηγόρο Sprochkövel, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Armin Machmer, δικηγόρο Λουξεμβούργου, 1, rue Roger Barthel, Bereldange,

προσφεύγουσα,

κατά

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενης από τον Julian Currall, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, επικουρούμενο από τον Bertrand Wägenbaur, δικηγόρο Αμβούργου, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Carlos Gómez de la Cruz, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, Centre Wagner,

καθής,

που έχει ως αντικείμενο προσφυγή με την οποία ζητείται να αναγνωριστεί ότι, κατά παράβαση του άρθρου 175 της Συνθήκης ΕΚ, η Επιτροπή παρέλειψε να προτείνει στα αρμόδια όργανα της Ευρωπαϊκής Ενώσεως τις τροποποιήσεις του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως των υπαλλήλων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων που θα παρείχαν τη δυνατότητα στην προσφεύγουσα να εξακολουθήσει να υπάγεται στο κοινό σύστημα υγειονομικής ασφαλίσεως των υπαλλήλων των κοινοτικών οργάνων,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική.

KUCHLENZ-WINTER κατά ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ
(πρώτο τμήμα),

συγκείμενο από τον A. Saggio, Πρόεδρο, την V. Tiili και τον R. M. Moura Ramos, δικαστές,

γραμματέας: H. Jung

εκδίδει την ακόλουθη

Διάταξη

Πραγματικά περιστατικά και διαδικασία

1 Η προσφεύγουσα, γερμανικής ιθαγενείας, προσλήφθηκε από το Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Κοινότητας Άνθρακα και Χάλυβα το 1956. Το 1957 νυμφεύθηκε τον Kuchlenz, επίσης γερμανικής ιθαγενείας, και το 1958 μετατέθηκε στις Βρυξέλλες, στην Επιτροπή της Ευρωπαϊκής Κοινότητας Ατομικής Ενέργειας. Στο μεταξύ, ο σύζυγός της διορίστηκε υπάλληλος του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και μετατέθηκε στο Λουξεμβούργο το 1963. Η προσφεύγουσα παραιτήθηκε τότε, μετά από επτά έτη υπηρεσίας στις Κοινότητες, και συνόδευσε τον σύζυγό της στο Λουξεμβούργο.

2 Από τη στιγμή της παραιτήσεώς της από την Επιτροπή, η προσφεύγουσα έπαυσε να είναι ασφαλισμένη αυτοτελώς στο κοινό σύστημα υγειονομικής ασφαλίσεως των υπαλλήλων των κοινοτικών οργάνων (στο εξής: κοινό σύστημα υγειονομικής ασφαλίσεως), εξακολουθούσε όμως να καλύπτεται λόγω του συζύγου της ο οποίος, ως μόνιμος υπάλληλος, ήταν ασφαλισμένος.

3 Με απόφαση της 10ης Δεκεμβρίου 1993, η οποία κατέστη τελεσίδικη την 1η Απριλίου 1994, το cour d'appel του Λουξεμβούργου απάγγειλε το διαζύγιο μεταξύ της προσφεύγουσας και του Kuchlenz. Κατόπιν της αποφάσεως αυτής, οι σύζυγοι, κατ' εφαρμογή των διατάξεων του *Bürgerliches Gesetzbuch* (γερμανικού αστικού κώδικα, στο εξής: BGB) οι οποίες επιβάλλουν τον συμψηφισμό των συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων σε περίπτωση διαζυγίου (άρθρα 1587 επ. του BGB), συμφώνησαν να διαμοιραστούν τη σύνταξη που ο Kuchlenz λαμβάνει από την Κοινότητα. Με πράξη της 5ης Ιανουαρίου 1995 το tribunal de paix του Λουξεμβούργου επικύρωσε τη συμφωνία αυτή.

4 Κατά το άρθρο 72, παράγραφος 1β, του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως των υπαλλήλων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (στο εξής: ΚΥΚ), η διαζευγμένη σύζυγος του υπαλλήλου μπορεί να εξακολουθήσει να καλύπτεται κατά των κινδύνων ασθενείας για μέγιστη περίοδο ενός έτους από την ημερομηνία κατά την οποία το διαζύγιο οριστικοποιήθηκε.

5 Από τα στοιχεία του φακέλου προκύπτει ότι η Kuchlenz-Winter, ως κάτοικος Λουξεμβούργου, δικαιούται της λουξεμβουργιανής κοινωνικής ασφαλίσεως. Αντιθέτως, δεδομένου ότι δεν έχει συμπληρώσει στη Γερμανία τις αναγκαίες περιόδους ασφαλίσεως, δεν δικαιούται να ασφαλιστεί στο ταμείο υγειονομικής ασφαλίσεως. Επίσης, δεν πληροί τις προϋποθέσεις εκουσίας ασφαλίσεως στο γερμανικό σύστημα υγειονομικής ασφαλίσεως και, επειδή πάσχει από σοβαρή ασθένεια, τα ιδιωτικά ασφαλιστικά ταμεία κατά των κινδύνων ασθενείας αρνούνται να την ασφαλίσουν. Εν πάση περιπτώσει, η κοινωνική ασφάλιση που απολαύει στο Λουξεμβούργο υπόκειται στον όρο της κατοικίας στη χώρα αυτή. Ως εκ τούτου, η προσφεύγουσα διατείνεται ότι δεν μπορεί πλέον να επιστρέψει στη Γερμανία, δεδομένου ότι εκεί δεν έχει ασφαλιστική κάλυψη, και το γεγονός ότι εγκαταλείπει το Λουξεμβούργο συνεπάγεται την απώλεια της μόνης υγειονομικής ασφαλίσεως που μπορεί να έχει.

6 Με έγγραφο της 26ης Απριλίου 1994, το εκκαθαριστικό γραφείο του κοινού συστήματος υγειονομικής ασφαλίσεως πληροφόρησε την προσφεύγουσα ότι η ασφάλισή της από το σύστημα έληγε την 31η Μαρτίου 1995, ένα έτος μετά την ημέρα του διαζυγίου της.

7 Στις 7 Φεβρουαρίου 1994, η προσφεύγουσα υπέβαλε στην Επιτροπή αίτηση, βάσει του άρθρου 90 του ΚΥΚ, με την οποία ζήτησε να εξακολουθήσει να είναι ασφαλισμένη στο κοινό ταμείο υγειονομικής ασφαλίσεως πέραν της προθεσμίας του ενός έτους που ορίζει το άρθρο 72 του ΚΥΚ. Επειδή η αίτηση αυτή απορρίφθηκε, η προσφεύγουσα, σύμφωνα με το άρθρο 90, παράγραφος 2, του ΚΥΚ, υπέβαλε διοικητική ένσταση κατά της απορριπτικής αποφάσεως.

8 Με έγγραφο της 11ης Ιανουαρίου 1995, η Επιτροπή απέρριψε τη διοικητική αυτή ένσταση. Στις 24 Φεβρουαρίου 1995, η προσφεύγουσα άσκησε κατά της αποφάσεως αυτής προσφυγή ακυρώσεως που φέρει τον αριθμό Τ-66/95.

9 Με επιστολή της 20ής Απριλίου 1995, η προσφεύγουσα, επικαλούμενη το άρθρο 175, δεύτερο εδάφιο, της Συνθήκης ΕΚ, κάλεσε την Επιτροπή να προτείνει τροποποίηση του ΚΥΚ κατά τρόπο που να εμποδίζει τον αποκλεισμό από το κοινό σύστημα υγειονομικής ασφαλίσεως των διαζευγμένων συζύγων που είχαν αποκτήσει ίδιο συνταξιοδοτικό δικαίωμα.

10 Η προσφεύγουσα υπέβαλε επίσης παρόμοιες αιτήσεις στο Κοινοβούλιο και στο Συμβούλιο. Μετά την αρνητική απάντηση του Κοινοβουλίου και την έλλειψη απαντήσως του Συμβουλίου, η προσφεύγουσα άσκησε προσφυγές κατά παραλείψεως οι οποίες φέρουν, αντιστοίχως, τους αριθμούς Τ-164/95 και Τ-167/95.

11 Με έγγραφο της 23ης Ιουνίου 1995, η Επιτροπή, αφού υπενθύμισε ότι, στο πλαίσιο του άρθρου 175 της Συνθήκης, οι ιδιώτες νομιμοποιούνται ενεργητικώς μόνο βάσει του τρίτου εδαφίου, δήλωσε ότι, μετά τις προηγούμενες τοποθετήσεις της, έκρινε ότι το σχετικό θέμα ήταν αρμοδιότητας των κρατών μελών. Η Επιτροπή ανέφερε επίσης ότι, αν υποτεθεί ότι αυτή έχει αρμοδιότητα, η άσκηση αυτού του δικαιώματος πρωτοβουλίας υπόκειται μόνο στην εκτίμησή της.

12 Την 21η Αυγούστου 1995, η προσφεύγουσα, βάσει του άρθρου 175, τρίτο εδάφιο, της Συνθήκης, άσκησε ενώπιον του Δικαστηρίου προσφυγή κατά της Επιτροπής.

13 Με διάταξη της 14ης Νοεμβρίου 1995, υπενθυμίζοντας ότι οι προσφυγές που ασκούν τα φυσικά ή νομικά πρόσωπα κατ' εφαρμογήν του άρθρου 175, τρίτο εδάφιο, της Συνθήκης εμπίπτουν στην αρμοδιότητα του Πρωτοδικείου, το Δικαστήριο, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 47, δεύτερο εδάφιο, του Οργανισμού (ΕΚ), παρέπεμψε την υπόθεση στο Πρωτοδικείο.

14 Με δικόγραφο που κατέθεσε στις 28 Φεβρουαρίου 1996, η Επιτροπή υπέβαλε ένσταση απαραδέκτου της προσφυγής. Στις 19 Απριλίου 1996, η προσφεύγουσα υπέβαλε τις παρατηρήσεις της επί της ενστάσεως αυτής.

Αιτήματα των διαδίκων

15 Η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να αναγνωρίσει την παράλειψη της Επιτροπής, που στοιχειοθετείται από το ότι η Επιτροπή δεν πρότεινε στα όργανα της Ευρωπαϊκής Ενώσεως την κατάλληλη τροποποίηση του ΚΥΚ ώστε η προσφεύγουσα να μην αποκλεισθεί από το κοινό σύστημα υγειονομικής ασφαλίσεως·

— να καταδικάσει την καθής στα δικαστικά έξοδα.

16 Η Επιτροπή, στο πλαίσιο της ενστάσεώς της περί απαραδέκτου της προσφυγής, ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να απορρίψει την προσφυγή ως απαράδεκτη·

— να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

17 Με τις παρατηρήσεις της επί της ενστάσεως απαραδέκτου, η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο να κρίνει την προσφυγή παραδεκτή και να απορρίψει την ένσταση.

Επί του παραδεκτού

18 Κατά το άρθρο 114 του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου, αν ένας διάδικος ζητήσει από το Πρωτοδικείο να κρίνει επί του απαραδέκτου χωρίς να εισέλθει στην ουσία της υποθέσεως, η διαδικασία επί της αιτήσεως συνεχίζεται προφορικά, εκτός αν το Πρωτοδικείο αποφασίσει άλλως.

19 Κατά το άρθρο 111 του Κανονισμού Διαδικασίας, όταν η προσφυγή είναι προδήλως απαράδεκτη, το Πρωτοδικείο μπορεί, χωρίς να συνεχίσει τη διαδικασία, να αποφανθεί με αιτιολογημένη διάταξη. Εν προκειμένω το Πρωτοδικείο κρίνει ότι έχει ενημερωθεί επαρκώς και αποφασίζει ότι παρέλκει η συνέχιση της διαδικασίας.

Επιχειρήματα των διαδίκων

20 Ο πρώτος λόγος της Επιτροπής αντλείται από την εκκρεμοδικία μεταξύ της παρούσας υποθέσεως και της υποθέσεως T-66/95. Ισχυρίζεται ότι οι δύο προσφυγές στηρίζονται στα ίδια περιστατικά και στους ίδιους λόγους. Επομένως, τα αιτήματα στις δύο υποθέσεις είναι πανομοιότυπα, καθόσον αποβλέπουν στην τροποποίηση του άρθρου 72, παράγραφος 1β, του ΚΥΚ. Εξάλλου, στις δύο υποθέσεις η προσφεύγουσα αναπτύσσει ισχυρισμούς που αφορούν τον αποκλεισμό της από το κοινό σύστημα υγειονομικής ασφαλίσεως και την παράλειψη της Επιτροπής. Όμως, προσφυγή η οποία στηρίζεται στους ίδιους λόγους με εκείνους μιας εκκρεμούσας ήδη προσφυγής και η οποία αφορά τους ίδιους διαδίκους είναι απαράδεκτη λόγω εκκρεμοδικίας (απόφαση του Δικαστηρίου της 22ας Σεπτεμβρίου 1988, 358/85 και 51/86, Γαλλία κατά Κοινοβουλίου, Συλλογή 1988, σ. 4821, σκέψη 12· απόφαση του Πρωτοδικείου της 8ης Μαρτίου 1990, T-28/89, Maindiaux κ.λπ. κατά ΟΚΕ, Συλλογή 1990, σ. II-59, σκέψη 23).

21 Με τον δεύτερο λόγο της, η Επιτροπή ισχυρίζεται ότι, στην περίπτωση κατά την οποία το Πρωτοδικείο δεν θα αναγνωρίσει την ύπαρξη εκκρεμοδικίας, η προσφυγή πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτη επειδή η προσφεύγουσα δεν έχει έννομο συμφέρον. Σκοπός της παρούσας υποθέσεως και της προσφυγής Τ-66/95 είναι ο ίδιος, η επανένταξη της προσφεύγουσας στο κοινό σύστημα υγειονομικής ασφαλίσεως. Επειδή το Πρωτοδικείο δεν αποφάνθηκε ακόμη επί της τελευταίας αυτής υποθέσεως, η προσφεύγουσα δεν νομιμοποιείται να ασκήσει ενώπιον του Πρωτοδικείου δεύτερη προσφυγή αποβλέπουσα στο ίδιο αποτέλεσμα με εκείνην η οποία είναι εκκρεμής.

22 Με τον τρίτο της λόγο, η Επιτροπή υποστηρίζει ότι δεν υπήρξε παράλειψη εκ μέρους της καθόσον, με το έγγραφο της 23ης Ιουνίου 1995, η Γενική Διεύθυνση «Προσωπικό και Διοίκηση» (ΓΔ IX) απέρριψε την αίτηση της προσφεύγουσας. Το γεγονός ότι η απάντηση της Επιτροπής ήταν αρνητική δεν αλλάζει τίποτε, εν όψει του ότι το άρθρο 175, τρίτο εδάφιο, της Συνθήκης διευκρινίζει ότι η παράλειψη ενός κοινοτικού οργάνου στοιχειοθετείται από την αδράνειά του να αποφασίσει ή να λάβει θέση και όχι από την έκδοση πράξεως διαφορετικής από εκείνη που επιθυμούν οι ενδιαφερόμενοι. Επομένως, οι προϋποθέσεις παραδεκτού της προσφυγής που θέτει το άρθρο 175 της Συνθήκης δεν πληρούνται (αποφάσεις του Δικαστηρίου της 14ης Δεκεμβρίου 1962, 5/62 έως 11/62 και 13/62, 14/62 και 15/62, San Michele κ.λπ. κατά Ανωτάτης Αρχής, Συλλογή τόμος 1954-1964, σ. 829· της 1ης Απριλίου 1993, C-25/91, Pesqueras Echebastar κατά Επιτροπής, Συλλογή 1993, σ. I-1719, σκέψη 12, και της 24ης Νοεμβρίου 1992, C-15/91 και C-108/91, Buckl & Söhne κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1992, σ. I-6061, σκέψη 17).

23 Ο τέταρτος λόγος απαραδέκτου αντλείται, πρώτον, από το γεγονός ότι το αιτούμενο μέτρο πρέπει να είναι πράξη της οποίας οι προσφεύγοντες είναι οι δυνητικοί αποδέκτες, όπως επιβάλλει το άρθρο 175, τρίτο εδάφιο, της Συνθήκης και η νομολογία (διατάξεις του Πρωτοδικείου της 29ης Νοεμβρίου 1994, Τ-479/93 και Τ-559/93, Bernardi κατά Επιτροπής, Συλλογή 1994, σ. II-1115, και της 27ης Μαΐου 1994, Τ-5/94, J κατά Επιτροπής, Συλλογή 1994, σ. II-391, σκέψη 16). Η καθής διατείνεται ότι ένας κανονισμός, όπως ο ΚΥΚ, δεν μπορεί να είναι αντικείμενο προσφυγής κατά παραλείψεως εκ μέρους ιδιωτών (απόφαση του Δικαστηρίου της 28ης Μαρτίου 1979, 90/78, Granaria κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, Συλλογή τόμος 1979/I, σ. 615, σκέψη 14), η οποία, καθόσον αποβλέπει στο να υποχρεώσει την Επιτροπή να προτείνει στο Συμβούλιο να τροποποιήσει ή να εκδώσει κανονισμό, είναι απαράδεκτη (απόφαση του Δικαστηρίου της 15ης Ιανουαρίου 1974, 134/73, Holtz και Willemsen κατά Συμβουλίου, Συλλογή τόμος 1974, σ. 1, σκέψη 5). Δεύτερον, η Επιτροπή υποστηρίζει ότι η προσφυγή κατά παραλείψεως προϋποθέτει ότι το επιδιω-

κόμενο μέτρο έχει δεσμευτικό έννομο αποτέλεσμα έναντι της προσφεύγουσας. Εν προκειμένω, η πρόταση την οποία η Επιτροπή οφείλει, κατά την προσφεύγουσα, να υποβάλει στο Συμβούλιο δεν έχει καμία άμεση δεσμευτική ισχύ έναντι της Kuchlenz-Winter. Τέλος, η Επιτροπή προβάλλει ότι αυτή διαθέτει ευρεία εξουσία εκτιμήσεως όσον αφορά την πρόταση νομοθετικών μέτρων, που δεν μπορεί να περιορίζεται από ένα φυσικό ή νομικό πρόσωπο μέσω μιας προσφυγής.

24 Προς αντίκρουση του πρώτου λόγου της Επιτροπής, η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι, κατά τη νομολογία, μια προσφυγή είναι απαράδεκτη λόγω εκκρεμοδικίας όταν οι διάδικοι, οι λόγοι της προσφυγής και το αντικείμενο ταυτίζονται με εκείνους μιας άλλης εκκρεμούσας προσφυγής. Εν προκειμένω, όμως, η υπόθεση T-66/95 αποβλέπει στην ακύρωση της από 11 Ιανουαρίου 1995 αποφάσεως της Επιτροπής, ενώ με την υπόθεση T-226/95 ζητείται η αναγνώριση μιας παραλείψεως. Επομένως, το αντικείμενο της παρούσας διαφοράς δεν μπορεί να είναι το ίδιο με εκείνο της υποθέσεως T-66/95. Εξάλλου, από την προπαρατεθείσα απόφαση Buckl & Söhne κ.λπ. κατά Επιτροπής προκύπτει ότι δεν υπάρχει εκκρεμοδικία όταν η θέση που έλαβε το κληθέν να ενεργήσει κοινοτικό όργανο μπορεί να αμφισβητηθεί μόνο στο πλαίσιο προσφυγής ακυρώσεως.

25 Αντιθέτως, η παρατεθείσα από την Επιτροπή απόφαση Γαλλία κατά Κοινοβουλίου, δεν ασκεί επιρροή διότι στην υπόθεση αυτή οι δύο προσφυγές είχαν ασκηθεί κατά της ίδιας αποφάσεως. Ομοίως, η σύγκριση με την προπαρατεθείσα απόφαση Maindiaux κ.λπ. κατά ΟΚΕ είναι απρόσφορη επειδή η απόφαση αυτή αφορούσε εκκρεμούσα υπόθεση, καθώς και άλλην η οποία υπήρξε αντικείμενο αποφάσεως αποτελούσας δεδικασμένο.

26 Κατά την προσφεύγουσα, από τα προεκτεθέντα προκύπτει ότι δεν υπάρχει εκκρεμοδικία μεταξύ της παρούσας υποθέσεως και της προσφυγής T-66/95. Εξάλλου, οι δύο προσφυγές δεν αποβλέπουν στο ίδιο αποτέλεσμα. Κατά συνέπεια, ο δεύτερος λόγος της Επιτροπής, που αντλείται από την έλλειψη εννόμου συμφέροντος της προσφεύγουσας, είναι επίσης αβάσιμος.

27 Προς αντίκρουση του τρίτου λόγου της Επιτροπής, η Kuchlenz θεωρεί ότι, σύμφωνα με την απόφαση του Δικαστηρίου της 27ης Σεπτεμβρίου 1988, 302/87, Κοινοβούλιο κατά Συμβουλίου (Συλλογή 1988, σ. 5615, σκέψη 17), η προσφυγή κατά παραλείψεως εξακολουθεί να είναι βάσιμη εφόσον με την άρνηση δεν τίθεται τέρμα στην παράλειψη.

28 Όσον αφορά τον τέταρτο λόγο, η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι ο παραλληλισμός που υπάρχει μεταξύ των μέσων παροχής έννομης προστασίας των άρθρων 173 και 175 της Συνθήκης, τον οποίο αναγνώρισε το Δικαστήριο, παρέχει τη δυνατότητα το αντικείμενο προσφυγής κατά την έννοια του άρθρου 175 της Συνθήκης να είναι πράξη απευθυνόμενη σε τρίτο. Εν πάση περιπτώσει, η αιτηθείσα πράξη δεν αφορά τρίτο, δεδομένου ότι η πράξη αυτή θα προσπορίσει στην προσφεύγουσα άμεσο ευεργέτημα και η προσφεύγουσα θα είναι ο δυνητικός αποδέκτης. Επιπροσθέτως, μπορεί να χρησιμοποιηθεί το άρθρο 175 της Συνθήκης προκειμένου να επιτευχθεί η έκδοση κανονισμού υπό την προϋπόθεση ότι αυτός αφορά άμεσα και ατομικά την προσφεύγουσα. Αυτό συμβαίνει στην περίπτωση της αιτηθείσας τροποποιήσεως του ΚΥΚ, που θα απευθύνεται σε συγκεκριμένους αποδέκτες ατομικά.

29 Προς αντίκρουση του επιχειρήματος το οποίο η Επιτροπή αντλεί από την ευρεία εξουσία εκτιμήσεως που διαθέτει, η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι μια τέτοια εξουσία δεν μπορεί να έχει ως συνέπεια την απαλλαγή της Επιτροπής από κάθε δικαστικό έλεγχο. Υπό τις εν προκειμένω περιστάσεις, λαμβανομένων υπόψη των αρχών που καθιερώνει ο ΚΥΚ και ειδικότερα του καθήκοντος αρωγής, η Επιτροπή δεν είχε καμιά εξουσία εκτιμήσεως και ήταν υποχρεωμένη να κάνει χρήση του δικαιώματος πρωτοβουλίας.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

30 Από πάγια νομολογία προκύπτει ότι, όταν το κοινοτικό όργανο στο οποίο υποβλήθηκε αίτηση βάσει του άρθρου 175, δεύτερο εδάφιο, της Συνθήκης λαμβάνει θέση επί της αιτήσεως αυτής, έστω και αν μια τέτοια θέση ελήφθη μετά την προθεσμία των δύο μηνών που προβλέπει η Συνθήκη, οι προϋποθέσεις του άρθρου αυτού δεν συντρέχουν (προπαρατεθείσα απόφαση Pesqueras Echebastar κατά Επιτροπής, σκέψη 11).

31 Εν προκειμένω, το Πρωτοδικείο διαπιστώνει ότι στις 23 Ιουνίου 1995 η Επιτροπή, απαντώντας στην από 20 Απριλίου 1995 επιστολή της προσφεύγουσας, ισχυρίστηκε ουσιαστικά ότι το αίτημα που διατύπωσε η προσφεύγουσα ήταν αρμοδιότητας των κρατών μελών. Λαμβάνοντας υπόψη το έγγραφο αυτό, το οποίο περιείχε σαφώς τη θέση της Επιτροπής επί του αιτήματος της προσφεύγουσας, δεν μπορεί να συναχθεί παράλειψη του οργάνου αυτού. Το γεγονός ότι η τοποθέτηση αυτή της Επιτροπής δεν ικανοποιεί την προσφεύγουσα είναι συναφώς αδιάφορο. Πράγματι, το άρθρο 175 της Συνθήκης αφορά την παράλειψη οργάνου να εκδώσει απόφαση ή να λάβει θέση και όχι την έκδοση πράξεως διαφορετικής από εκείνη της οποίας την έκδοση επιθυμούσαν ή θεωρούσαν αναγκαία οι ενδιαφερόμενοι (αποφάσεις του Δικαστηρίου της 15ης Δεκεμβρίου 1988, 166/86 και 220/86, Irish Cement κατά Επιτροπής, Συλλογή 1988, σ. 6473, σκέψη 17, και Buckl & Söhne κ.λπ. κατά Επιτροπής, προπαρατεθείσα, σκέψεις 16 και 17).

32 Συναφώς, πρέπει να διαπιστωθεί ότι το επιχείρημα το οποίο η προσφεύγουσα αντλεί από την απόφαση Κοινοβούλιο κατά Συμβουλίου, προπαρατεθείσα, δεν είναι λυσιτελές. Συγκεκριμένα, η απόφαση αυτή, με την οποία έγινε δεκτό ότι άρνηση ενεργείας μπορεί να προσβληθεί ενώπιον του Δικαστηρίου στο πλαίσιο του άρθρου 175 της Συνθήκης, αφορά μόνο την κατάσταση στην οποία ο προσφεύγων, ο οποίος είχε καλέσει το οικείο κοινοτικό όργανο να ενεργήσει, δεν νομιμοποιείται προς άσκηση προσφυγής ακυρώσεως. Σε μια τέτοια κατάσταση, η οποία ήταν αυτή του Κοινοβουλίου κατά τον χρόνο της υποθέσεως αυτής, το Δικαστήριο δέχθηκε ότι άρνηση προς ενέργεια, υπό την έννοια αιτήσεως υποβληθείσας βάσει του άρθρου 175 της Συνθήκης, μπορούσε να υποβληθεί στο Δικαστήριο στο πλαίσιο προσφυγής κατά παραλείψεως, άλλως ο πολίτης θα εστερείτο δικαστικής προστασίας. Αυτό δεν συμβαίνει εν προκειμένω, δεδομένου ότι η προσφεύγουσα μπορούσε να ασκήσει προσφυγή ακυρώσεως κατά της αποφάσεως της Επιτροπής της 23ης Ιουνίου 1995.

33 Υπό τις περιστάσεις αυτές, πρέπει να αναγνωριστεί ότι δεν υπάρχει παράλειψη της καθής.

34 Επομένως, η ένσταση της Επιτροπής πρέπει να γίνει δεκτή και να απορριφθεί η προσφυγή ως απαράδεκτη.

Επί των δικαστικών εξόδων

35 Δεδομένου ότι η προσφεύγουσα επιδίωκε να επιτύχει τροποποίηση του ΚΥΚ ώστε να παρατείνει τα δικαιώματα που αντλεί από αυτόν επειδή είναι διαζευγμένη σύζυγος υπαλλήλου, η διαφορά οφείλεται στη σχέση μεταξύ του υπαλλήλου και του κοινοτικού οργάνου. Επομένως, πρέπει να εφαρμοστεί η αρχή που καθιερώνει το άρθρο 88 του Κανονισμού Διαδικασίας κατά την οποία στις διαφορές μεταξύ των Κοινοτήτων και των υπαλλήλων τους, τα όργανα φέρουν τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (πρώτο τμήμα)

διατάσσει:

1) Απορρίπτει την προσφυγή ως απαράδεκτη.

2) Κάθε διάδικος φέρει τα δικαστικά του έξοδα.

Λουξεμβούργο, 26 Νοεμβρίου 1996.

Ο Γραμματέας

H. Jung

Ο Πρόεδρος

A. Saggio